

NOVELLA NÉGY FELVONÁSBAN

TOLNAI OTTÓ

HARMADIK FELVONÁS

Kimerültél? Nem én, te hülye: *a föld a föld a föld*. Doktor úr! A szemétkben azt írja az újság hátulján (az elejével kitörölte valaki a seggit), hogy a patkányok szeretik a harangszót *ding ding ding ding ding*, éppen úgy, mint én *ding ding ding ding*. Az istenit neki, mondd, már azt, hogy *dang!* Nem. Nem mondom. Mondd, szépen kérlek. Nem mondom. Nem. Megfojtalak, te, te golyvás! Engedd el! Nem akarja azt mondani, hogy *dang dang dang*. Jól van, jól, nagyon jól, elég volt, nyugodj meg, és mondd szépen azt, hogy *ding*. Nem! Nem vagyok hajlandó. Nem és nem és nem! Ha kérekbe törnek *dang dang dang*, ha tíz-, ha száz-, ha ezerfelé szakítanak, akkor sem *dang dang dang*, ne is próbálkozzon, igazgató úr, engemet nem lehet bemanipulálni, születési hibám a bemanipulálhatatlanság *dang dang*. Doktor úr, a patkányok szeretik a harangszót, különösképpen a délit, és utálják a pop-zenét, éppen úgy, mint én *ding ding ding ding*. Nem, á, nem gabalyodtam én bele semmibe, mibe gabalyodtam volna bele, mibe, nem, á, még véletlenül sem: garabolyt fogok fogni ezekből a szép fűzgalyakból, ott nő, ahol a vér a hídról a folyóba folyik, ott nő ilyen szép sárga, meg piros, meg zöld, ott, ahol *a vér a vér a vér a vér* zuhog, és Kobalt Karcsi úszik szembe az árral, úszik már harminc éve. Nő... nővérke! Kussolj már no. Egész nap csak *pumpálsz pumpálsz pumpálsz pumpálsz*, bár pumpád lenne vagy legalább egyetlen nyavalyás kereked. Nővérke, ma különösen szépen sikerült kitörölni a seggemet — igazi sikerélmény. Megmutassam? A Pali, meg a Jolánka, meg a Máró, meg a Vadnay Dezsőke már megnézték, és mondhatom, kedves nővérke, el vannak ragadtatva tőle. A Vadnay Dezsőkével, kérlek, ha lehet, ne prasnyálkodj: a Vadnay De-

zsóke volt a szabója a Horthy Miklósnak. Egyszer azt mesélte, öt percig... Meddig? Ötig, öt percig, te barom! Hú! Öt percig tartotta, így, pontosan így, a főméltóságú úr húros heréit... Tényleg húrosak voltak, vagy csak baszkódsz? Azt mondja, kábé ekkorák voltak, mint az enyimek, ekkorák. De hát a tieid, Rozgonyi, nincsenek felhúrozva — hahaha! Szóval, öt percig tartotta, így, pontosan így, térden állva... Hú! De megható jelenet lehetett. És akkor Vadnay Dezsőke megkérdezte hallk, fátyolos hangján a főméltóságú úrtól — ne! ne szakíts félbe, mert megőrülök! —, hogy egészen balra helyezzük-e? Mire a főméltóságú úr azt mondta az ő üde üveghangján, hogy édeskedves Vadnaykám... Édeskedves? Így szólította a Dezsőkét, hogy édeskedves? Ne szakíts félbe, mert tényleg megőrülök — ebben a kurva bolondokházában semmit sem lehet végigmondani! Fújd ki magad. Különbösen sem árt, ha egy kicsit kifújod magad, kimerültnek látszol. Szóval, édeskedves Vadnaykám, rakja, ahová akarja, csak az isten szerelmére engedje már el! Hú! Addig szorongatta idegességében a főméltóságú úr heréit, így, pontosan így, térdepelve, hogy végül a főméltóságú úr sebzett vadként felüvöltött, és a kristályvázával leütötte a Vadnay Dezsőkét. Hú! Hú! Ne húzz! Jó, nem húzok. Igen, a Vadnay Dezsőke, a mi kis Vadnaynk varrta a főméltóságú úr vadászöltönyeit, a begörccsölése után is természetesen, még most is, persze, még most is tele van az imakönyve zergetóllal, igen, még most is dolgozik, állandóan átszabja a főméltóságú fekete vadászruháját, át, mert retteg, hogy szorítani fogja, bevág neki lábközt... Hú! Hú! Tényleg a fejébe kerülhetne, és még mi is ráfizetnénk, ha bevágna neki, egyből felére csökkentenék az ebédadagunkat. De miért nem próbálja rám, meg hát terád, Rozgonyikám, hiszen az orrom éppen olyan, mint az övé, neked meg, a tökeid kábé akkorák... *Ding ding ding ding ding*. Fenét a copf, fenét. Pisztoly volt nála, kérlek alássan, pisztoly: *levorgyík!* És éppen molotovkoktelt kotyvasztottak ott a manzárdon! Játékpisztoly. De hiszen, az is elsül, kérlek alássan, az is, minden — kivéve, hahaha! Az éjszaka majd megint megmottozzuk, belesünk a bőre alá. Ne! Ne bántsátok már ezt a szegény copfos bábút. *Dang dang dang*. Ha állandóan cibálgátok neki a copfját, csak még hosszabb lesz. Fenét. Egy szál haj az még felénk nem copf, öcsi! Hihhi! Én nem szeretem azt mondani, hogy copf, én a colstokot szeretem mondani, meg a cobolyprémet, meg a cowboyokat, meg a velencei cölöpházakat szeretem, de azt, hogy copf, azt nem sze-

retem mondani, azt meg, hogy varkocs, egyenesen utálom mondani, én a colstokot szeretem mondani, egyáltalán a colstokot szeretem, a sárga colstokot — a kémlapokból összenittelt colstokokat! Ez a Zihersky állandóan csak papol itt nekünk, olyan a pofája, mint egy söréttel meglőtt csecsemőpopó, hihi! Ne rugdosd, azt suttojják, hogy az apja találta föl a ziherejsztút, hu-hu! Nővérke, kérem, azt hazudja a Crni Jovan Brka, hogy neki van egy aranyinjekciója a hasában, nekem meg sosem volt semmi a hasamban, most is olyan éhes vagyok, mint a farkas, neki meg, kérem, aranyinjekciója van, arany, azt mondja, nővérke, ugye hazudik, színarany. *Dang.* Én meg egy még kisebb bajuszt szeretnék, kisebbet, mint a Hitler Gyuszié, pontosan a felét, éppen csak, hogy levezze a taknyot, és akkor már nem halunk éhen! Mi esett le? Semmi. De, mintha valami leesett volna. Otthon dogja volt neki. Kinek? A copfosnak. Dogja? Dögje tán? Dogja, ha mondom, tán értek annyira a kutyákhoz. Dán? Nem, tibeti. Láma? Nem, dog. Dog vagy dög vagy láma? Dog. Tibeti dog. *Dog dog dog dog dog dog dog.* Meg kellene kérdezni a professzor urat, hogy a dog-ma, meg a dog-matizmus, meg a dog-matikus, nem a dog-ból származik-e és hogy miért nem lehetne magyarosítani dög-mára, dög-matizmusra, dög-matikusra? *Dang dang dang dang dang.* Azért menekülhetett ide, mert már öreg a dogja. Öreg? Na és? A dogok végül is fölfalják a gazdájukat. A tibetiek is, vagy csak a németek, dánok? Tudja a fene, tibeti dogot még sosem láttam, de ha dog, akkor biztosan az is fölzabálja. Pfüj, az a sok sovány láma! Fölzabálta volna, és csak a copfját köpte volna ki, hihihi! Fél. Fele, negyede magának: vacogság. Nem vacogság: vacakság. Nem látod, hogy mennyire vacog, nem látod az egész ember, milyen: *vacogság?* Jöjjön akkor söprögetni! Már megint beszemetelt a szemetes lova! Kiviszi a szemetet, de közben beszarat az udvar közepére, és kezdek elölről — már hatvanéves leszek (60), és még mindig nem értem ennek a baszott udvarnak a végére! Be fogom stoppolni annak a girhes lónak a picsáját! Tegnap is, kérlek, mi történt! Míg bementem a lapáté, a Cucu ellopott egy paripacitromot! A legszebbet! Láttam, amikor bementem, pontosan öt darab volt, amikor meg kijöttem, már csak négy. Kiemelte a legszebbet. Te, figyelj, Kathmandu is ott van a Hímaláján? Kérdezd meg a Nagy Léneát — éppen most készül meghúzni az érintőjét vagy az egyenlítőjét vagy mi a fenéjét. Tudjátok meg, nem fogom engedni, hogy ez az örült Vonalzó átvezesse itt az egyenlítőjét. Nem. Ve-

zesse amott, a budi mögött. Nem tökmindegy, hogy az egyenlítője a budi előtt vagy a budi mögött vezet-e? Nem, ó, nem. Azt mondja, egyetlen millimétert sem térhet el. Csak úgy lyukad ki a Himalájára, ha a budi előtt halad el. Meg akar húzni. Húzni? Meg akar húzni a Nagy Lénea, mint az a Buddha. Verik! *Dang dang*. Verik mindenit! *Ding ding*. Amikor behozták, mindig azt ismételtette, *most most most most most most*. Hagyd abba! De aztán egyszer csak kiakadt vagy eltörött neki az utolsó féder is, és most már nincs neki *most most most*, tudja a fene, mi, miye van neki most már a most helyett, biztosan van neki valamiye, mert mindig csak azt bámulja. Mit? Semmit. Add vissza! Nem adom. Add vissza! Mit vett el tőled ez a rabló? Semmit, a copfos semmijét. Add vissza! Add vissza azonnal, mert leharapom a füledet! Te is takarodj innen, te fapinájú! Csak türelem, minden megoldódik, igazgató úr, minden a helyére kerül, minden feléled, felvirágzik, ha újrahúzzuk az egyenlítőt. Itt fogja átszelni az udvart a budi előtt, majd írásban is beadom, részletes leírást, rajzokat fog kapni — csak várja a postást. Azt mondta az a román gyerek, hogy ilyen cinegén nem fogom bírni tartani végig a vonalzót, és azóta tartjuk ezeket az edzéseket, azóta hiszlal ilyen tempóban. Igazgató úr, ha már nem leszek cinege, akkor mi leszek? Igaz, hogy ha nem leszek cinege, akkor Buddha leszek? Már ki van az expedíció. Egytől egyig válogatott, izmos legények. Poszler, Vadnay Dezsőke (ha addigra sikerül leszállítania a főméltóságú úr fekete vadászöltönyét). Ott Ottília, Ráb Péter, Bildi Margaréta, ja és Hornyik Emil húzzák majd a vonalat. Az igazgató urat is szívesen látnánk kis csapatunkban. Az igazgató úr hány kilót tud föl emelni a fogával? Igen, valószínű, hogy arrafele a hóban-homokban már foggal kell tartanom a vonalzót. A budi előtt szeli át az udvart, és hirtelen befordul az igazgató úr irodájába, ha jól emlékszem a számításokra, majd arrébb kell tolni egy kicsit azt a vörös vázát, amibe a Zsuzsika hordja az igazgató úrnak a kankalint, de majd még mindent megkap időben, csak várja türelmesen a postást. (Állandóan részeg, mint a disznó!) Tibetit? Nem. Jó napot kívánok, professzor úr! Jó napot. Ma meg tetszik hallgatni végre a legújabb regényemet? Nem. Miért nem, professzor úr? A tegnapit sem volt hajlandó meghallgatni, ráhúzta a párnát a fülére. Nem, mert már a Német László is megmondta, hogy a jó regényíró nem akar brillírozni, és punktum. A te hőseid meg semmi mászt nem csinálnak ebben a kurva életben, *csak biliárdoznak csak*

biliárdoznak csak biliárdoznak csak biliárdoznak csak biliárdoznak biliárdoznak és megint csak biliárdoznak. Megjött a víz! Szóval a professzor úr nem hallott a tibeti dogról? Nem, be kell vallanom, nem. Professzor úr, még egy kérdést. Tessék, fiam. A Kathmandu az merre is van — igaz, hogy az is valahol Tibetben van? Hát ezt sem tudom, fiam. Nem tudom. Kathmandu... Látod, csupán ezzel a kis töredékkönyvtárral rendelkezem, az igazgató elvtárs nem engedélyezi a teljes anyag beszállítását, azt mondja, a sok könyv, betű zsenírozza a beteget. A múltkor is bekenték szarral a könyveim gerincét. El tudsz képzelni borzalmasabb dolgot, édes fiam, a szaros gerincű könyvnél? Most meg, elment az áram! Ismeri a professzor úr azt a szép kis versikát, hogy HIABA MONDOD A RIGÓNAK, RÖFOGJÓN? Be kell vallanom, nem. Na, megjött az áram is. Szóval, azt mondod, tibeti dog? Meg Kathmandu? *Dang dang dang.* Fürdeni! Fürdeni! Uraim és hölgyeim, fürdeni! Vigyétek a Kobalt Karcsit is, csuromvér, ott lubickol egész nap, ahol a hídról a folyóba ömlik a vér, ott lubickol már harminc éve, ott, ahol *a vér a vér a vér a vér a vér*, vigyétek, nem akarom így látni többet! Fürdeni, elvtársak! Látod, fiam, Prezseválszkij Mihhájlovcics Nikoláj pl. azt írja a *Zájzánból Khámin át Tibetbe (Budapest. Franklin 1884.)*, hogy TERMÉSZETÜK ÁLTALÁBAN MOGORVA ÉS RABLÓ. HOGY MOSOLYOGTAK VAGY NEVETTEK VOLNA, AZT SOHA NEM LÁTUK; ILYENEK A GYERMEKEK IS, KIK SE NEM DÉVAJKODNAK, SE NEM JÁTSZANAK... HALOTTAIKAT KIDOBJÁK A MEZŐRE A VADAK ÉS MADARAK MARTALÉKAUL; A MEGHALT LÁMÁKAT MEGÉGETIK... Hoppá, tehát itt nincsenek dogok! No de menjünk tovább. EGY FELESÉGÜK VAN, KI GYAKRAN A RABLÁS KÖZBEN ELFOGOTT MONGOL NŐBŐL KERÜLT KI... ITT IS GAZDASÁGI CZIKKNEK TEKINTIK A FELESÉGET, ÉS ÁLLÍTÓLAG AZÉRT VAN TOBBNEK EGY NEJE, HOGY KEVESEBB ADÓT FIZESSENEK. A FELESÉG A HÁZIASSZONY, DE EGYÜTTAL A HÁZI BAROM IS... VALLÁSUK BUDDHA VALLÁSA; DE HOGY MELY FELEKEZETHEZ TARTOZNAK, AZT NEM BIRTUK MEGTUDNI; A LÁMÁK, KIKET LÁTTUNK, HOL PIROS, HOL SÁRGA RUHÁBAN JÁRTAK... A SÁMÁNOK, KIKET A TANGUTOK SZÁKSZÁ, A MONGOLOK SZÁNGUSZOÁ NÉVEN ISMERNEK, A TÖBBI TANGUTOKTÓL FEJDÍSZ DOLGÁBAN ELÜTNEK, MELY

NAGY HALOM VÉKONY ZSINÓR FORMÁRA SODORT ÉS A FEJEN CSALMASZERŰEN KÖRÜLCSAVART HAJZATBÓL ÁLL. A HAJZAT CSAK RÉSZBEN KERÜL KI A SÁMÁN TULAJDONÁBÓL, A NAGYOB RÉSZT A VÍZBE FÜLTAK, LOVAKTÓL MEGÖLTEK ÉS ÁTALÁN NEM TERMÉSZETES HALÁLLAL KIMÚLTAK KOPONYÁJA SZOLGÁLTATJA... Hú! Hu! Hú! Halotthaj! Hú! Fürdés! Állandóan meg akarja sárkefélni. Fürdés! Szóval, azt írja ott, abban a vastag könyvben, hogy a hajzatot a kimúltak koponyája szolgáltatta? Hu! Hú! Hu! ÉS MOST ZENGJEN TOLLAM AZ ÁLÁ-SÁNROL, ERRE VITT TOVÁBBI UTUNK! SÁRGÁS-SZÜRKE, POROS LÉGKÖR FÜGG E HOMOKTENGER FOLOTT... Tudod, fi-am, nem rossz szerző ez a Perzseválszkij Mihhájlovics Nikoláj, nem rossz, de én a két Cholnokyn, meg Stein Aurélon, meg Székely Tiboron nőttem fel — csak mind kiesett a fejemből... Ha most felüthetném az ő munkáikat, azonnal megtudhatnánk mindent a tibeti dogról, meg hát Kathmanduról is persze. Fürdés! Kathmandu... valami rémlik... nem kakadu, nem... Fürdés, professzor úr! Viheti a könyvét is. Sakk. *Dang dang dang dang*. Valahol villámlik. Én is szeretnék egy copfot. Copfot, te? De hiszen neked sosem volt egyetlenegy szál hajad sem! Te egy csupasz albinó vagy! Hahaha! Szeretnék! Jó, majd megfúrjuk a tarkódat azzal az amerikánerral, és egy szép nagy lófarkat plántálunk bele. Hú! Folyik! Kiszúrta a szemét! Ni, petrezselyem van a pöcse helyén! Sekk. Hóka és fás. Én biz leszakítottam volna a főméltóságú úr heréit, és zsonglőrmutatványokat csináltam volna velük, vagy hazavitettem volna eldunasztolni őket — ma aranyat érnének! A fia lezuhant a repülőgéppel, és rákerült arra a fekete bélyegre... brrr! milyen recés volt! Vendégei vannak a direktornak, beleteszik az újságba. Majd minket is, csak előbb megfésülködünk. Ni, a copfoshoz is jött a lány: virág van festve az arcára, mint régen a tüdővészéseknek *virág virág virág virág*, ma valahogy olyan rosszul jön nekem a nap, olyan rossz oldalról ér egész nap, de hát, tudod, itt különben sincsenek feltételek a piperére, kicsikém, nincsenek, nehogy benn akarj maradni nálunk véletlen, csak sár, feketék a fogaim, nincs tajtékkő, csak sár, tajtékos sár, véres bélsár, kopaszok már mind a lukaim, rád is rád akarják húzni a zubbonyt *virág virág virág virág*. Nézzétek, megmozdult, megmozdult a copfos! Kaparja a falat! Igazgató úr, a copfos kaparja a falat! Azt mondják, már Gloria Swanson is megvan nyolcvan —

láttad, kicsikém, *Az alkony körútjában* a Stroheimmel? Istenem, az öreg Kennedy volt a szeretője! Kan Ede? Hehehe! Elég volt! Vége! Ti szépen ide álltok, ti meg oda, oszt kivégeztek azokat, akik kivégezték a kivégzőosztagomat! Jobbra át! Nyö-nyö-nyö. Copfot? Hogy a fenében képzelsz biliárdgolyóra copfot? Tiéd lesz a pecsétgyűrűm — egy időben ez volt a legsúlyosabb pecsétgyűrű Budapesten! Meg tiéd lesz mind a hét aranyfogam. Hát, izé, de már alig maradt benne pár szál, mind kicsupálták ezek az örültek. Hagyjátok már abba ezt a kibaszott copfozást! Itt tényleg lehetetlen elaludni, állandóan csak azt hallom, hogy *copf copf copf copf copf copf*! Az öreg Kennedy az apja egyik gyermekének — istenem, még abból is lehet elnök, és azt is lelőhetik. Ah, szegény Gloriám. *Ding ding ding ding*. Szóval, majd még töröm a fejemet hajnalig. Nehéz lesz, nagyon nehéz operáció. A KŐOLAJIPAR KÉPVISELŐI, S MÁSOK IS, A TEGNAPI ÉRTEKEZLETEN ÚGY VÉLTÉK, HOGY A KŐOLAJ-BEHOZATALRÓL SZÓLÓ ÁLLÁSPONT NEM ELÉGÉ VILÁGOS, SÍKRASZÁLLTAK VILÁGOSABB MEGFOGALMAZÁSÉRT. Nem véletlen, hogy tizenöt évbe telt, amíg végre sikerült fölördítanom egyszer a színpadon. Megnyúzták, és a bőrét a szemédtombra dobták, pedig az államra hagyta az egész vagyonát. A Kobalt Karcsit miért nem fűröszötték meg? Te. Tessék. Te, erre a bufli fejedre tulajdonképpen nem is copf illene. Nem copf? Hát micsoda? Tudod, mi? Nem. Találd ki. Nem találom, én copfot akarok. Copfot! Tudod, mi: *siska*. Hahaha! Te, megfojtalak! Copfot, csakis copfot, érted? Csinálj te magadnak siskát. Jó. Jó. Jó. Majd még jobban töröm a fejemet. Te borbély voltál a katonaságnál. És Janinak is megfelezted a Hitler-bajuszát. A Garas Zolinak meg levágtad a fülét. Szerzek neked ráadásul egy réztányért. Amikor megyünk az OTPAD-ba dolgozni, a faluban leszakítok neked egy olyan igazi réztányért. Érted? Széttaposlak, ha nem szerzed meg nekem ide hátra azt a copfot. Jó. Jó. Jó. Csitulj, buflikám, megszerzem, felszerelem. Azt mondta tegnap a doki, hogy nem sok van már hátra neki, elszáradt, megkeményedett, mint a fagyott kutyaszar, mint a gyémánt. Egyszer szereztem egy üvegvágót, oszt ki akartam szerelni belőle a gyémántot, és ki is szereltem, és akkor, amikor kiszereztem belőle a gyémántot, nem gyémánt vót benne, hanem valami tetű! Azt mondják, a virágos lány már behozta neki a fekete ruhát. Te! Tessék. Miért nem a főméltóságú úr fekete vadászöltönyében temetik a copfot? Majd tégedet, hisz akkorára már neked is lesz cop-

fod. Hu! Ah, Gloria! Vörös orr, vörös kéz, nem, nem, nem arany, ez a gyűrű is vörösréz, még az az aranyos Alajos fűrészelte egy dumdumhüzlőből. *Dang dang dang dang dang*. Sakk. Csak ezt az egyet nem értem, hogy a fenében lehetséges kétméteres Napóleon — nem látod, be sem fér az ajtón? Kérdezd meg a Leó bácsit. Olvasom én egy szép napon: *megfigyel*. Olvasom tovább: *nyomoz*. Olvasom még tovább: *dr. Janda Miklós okl. ügyvéd magán-NYO-MOZO!* Hajmoly, Gloria, bizony hajmoly. Sakk. *Ding*. Olvasom: *házassági és speciális információk!* Archaj, már csak archaj. Azt mondta az a brutális Károlyi Bálint, hogy ha rendszeresen borotválom, alkalmazni fog, mint szakállas nőt. Nincs tajtékkő, csak véres bélsár, kopaszok már mind a lukaim, rég oda már az aranyfanzőr glóriája. Ah, Gloria! Vörös hatalom. Olvasom, és már utazok is fel dr. Jandához a Teréz körút 34-be: *Jó napot. Jó napot*. És megfigyel tettem, meg ahogy megfigyeltem, hogy megfigyelik: négykézláb, csuromvizesen... Megfigyeltem, ahogy megfigyel tettem: csattogtak a mellei... Akkor még Gáog Aranka ARI-púderét használtam. Ah, Gloria! Ah! Nem kellene egy kicsit lesmirglizni a tarkómat? Hehe! Csukd be már no. Ne a szádat, mert sok a légy benne, hanem az ajtót, te barom. Fogd itt meg szépen. Jó. Azt mondja a Nándor, fáj a foga a fésűjének. Hadd fájjon, van neki elég. Vidd ki szépen a kapát, és dugd az ülés alá. Az ásót majd reggel fölteszem a taligára. Vivát! megérkezett a dögész úr. *Dang dang dang dang*. Matt. Meghal a Bandi néni is. Szegény fejében már nincs semmi, csak az a nagy rút rák. A Juli bácsi se húzza sokáig. Vigyázz! Jönnek! Jönnek nézni bennünket. Csak valamelyiküknek meg ne tetsszen a hulka copfja. Álomban benne ültem a tengerben, és mind lerágták az alsórészemet a halak, a cápák, de én csak lebegtem a felsőrészemmel, szépen mosolyogva a napban, vitorlások haladtak el integetve, hajók fess kapitányokkal a frissen festett, még festékszagú parancsnoki hidakon. Mi? Holnap a vágóhídra megyünk dolgozni — belet mosni? Nem vágóhíd, te ökör, parancsnoki. Mondtam, hogy *matt!* Mindenkit kihívok, sorban mindenkit kihívok anélkül, hogy tudná, hogy ki van híva, hogy játszik és szépen és könnyörtelenül bemattolok nekik, be mindenkinek, szépen sorban, itt a zsebben, ezzel az egyetlen kis fekete paraszttal. Ezeket itt már mind sorba vettem, sorba vertem, legfeljebb még csak egy-kettő bujdoshat előlem. *Matt!* Hagyj békén, Botvinik, mert a pofádba rúgok, most, éppen ma akarsz toszogatni azzal az árva zsebsakkoddal — ahelyett, hogy zsebhokiz-

nál te is, mint minden tisztességes pógár. Most, ma, amikor végre kifingott a copfos. A copfos? Kifingott? Különbem nem probléma, neki már az első nap bemattoltam. Ah, Gloria! *Ding ding ding ding ding*. Leszülte, kérlek a 10 gyereket, és aztán kezdett kurválkodni — kígyóbőr holmokban járni (öv, csatt, cipő, táska, kalap, köpeny). A kórházba is csak azért feküdt be, hogy a körmeit festesse és kurválkodhasson a főorvossal meg a kötözőfiúval. Még a hullakamrába is utánalopakodott a főorvos, meg a dr. Janda! Ah! Gloria! Ah! A porok, a púderek — az ARI-púder! Azt hiszik, ami jó a baba popsijára, az jó az arcukra is, hahaha! Egész életemben magammal hordtam a *Jövendő* e lila számát. Még mindig figyelem dr. Jandát. Ezért nem kerülhettem be az expedícióba sem. Csak most figyelem igazán, amióta meghalt. *Dang*. Szépen megköszörültem mind a tíz nagykést. *Ding*. Csak meg ne tetszenen valakinek a hulla *copfja copfja copfja copfja copfja copfja cop*.

(Folytatása következik)